

Dia de la DONA 2019

I tu, què celebres avui?

Com a dona, sento que cada dia de l'any hauria de ser meu, perquè tenc la sort de seguir viva, de seguir respirant. Celebrar la vida és un dret de tot ésser humà. I així i tot, sembla que les dones hem de donar gràcies a la societat per dedicar-nos una data especial.

Fa 108 anys que reclamam aquesta igualtat amb els nostres companys de vida, els homes. De ben segur que si miram cap enrere trobarem un bon manat de fites que s'han aconseguit per equiparar-nos en molts aspectes. Podem votar en igualtat de condicions. Participam de la vida pública i social. Desenvolupam carreres d'èxit en sectors que fins fa molt poc eren exclusivament masculins. En una bona part del món desenvolupat, som considerades quelcom més que productores de fills i cuidadores de la llar. A poc a poc, estem aconseguint acabar amb l'estigma del sexe dèbil -només cal recordar que som portadores d'un dels músculs més poderosos de l'ésser humà: l'úter-. Però la violència segueix pesant sobre nosaltres com si fóssim el 1911, primer any en què el món va decidir que mereixíem un reconeixement especial.

Unes dècades més endavant, el 1975, l'Assemblea General de les Nacions Unides van declarar-lo com l'Any Internacional de la Dona. I va convidar als estats membres a posar una data per commemorar el Dia Internacional pels drets de la dona i la Pau Internacional. Potser que aquest darrer apunt, el de la pau, sigui el que ens empeny cada dia a seguir "lluitant" per estar al costat de l'home. Sense por. Sense sentir-nos inferiors pel fet de ser dones. Reclamant una igualtat que encara és lluny de ser realitat en molts aspectes. Però que fa passes lentes i segures cap al futur.

En una bella metàfora, la pel·lícula de George Miller, Mad Max: fúria a la carretera, presentava una societat post apocalíptica on la dona era llavor de fruit de vida, creadora i purificadora. Mentre l'home es perdia en el deliri pel poder i la glòria a través de la mort. Les creadores versus els destructors.

Tenim infinitat d'exemples d'homes que en els últims anys s'han sumat a moviments en contra de violències masclistes. I que reclamen amb igual o més vehemència un món on les dones no haguem de tenir por de ca

minar soles pel carrer. Que puguem decidir de manera lliure quin és el millor moment per ser mares. Que no ens sentim jutjades si decidim avantposar les nostres carreres professionals a formar una família. O que els llocs de poder en segons quins sectors no estiguin vetats amb un sostre de vidre que no ens permet evolucionar.

Perquè ser dona no és només venir amb un sexe definit de naixement. Ser dona és una actitud que pot fer renéixer allò més bell que hem oblidat com a societat: estimar-nos i respectar-nos els uns als altres, pel simple fet de ser humans.

Joana Gomila

Alcaldessa i candidata a l'ajuntament de Ciutadella

